

ασφαλιστικός ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσφαλίζω.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀσφάλειαν: Ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία. Ἀσφαλιστικὸ συμβόλαιον. 2) Οὐδ. ἀσφαλιστικὸ οὐς. α) Τὸ συμβόλαιον ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας. β) Βαλβὶς ἢ ἐπιστόμιον τῶν λεβήτων ἀτμομηχανῆς.

ἀσφάλιστος ἐπίθ. (I) πολλαχ. ἀσφάλιστους Μακεδ. ἀσφάλ'στους Ἰμβρ. κ.ά. ἀσφάλιστες Σκυρ. ἀσφάλιγος Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) ἀσφάλιχτος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. Οἰν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀσφάλιστος Πόντ. (*Οφ. Τραπ.) ἀσφάλιγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσφάλιχτος Πόντ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σφαιλιστός.

Ὁ μὴ κλεισθεὶς, ἀνοικτός ἐνθ' ἀν.: Ντουλάπι-παράθυρο ἀσφάλιστο. Πόρτα ἀσφάλιστη πολλαχ. Σπίτι ἀσφάλιγο Τριφυλ. Σώπορτο ἀσφάλιστο Σκυρ. Ἀσφάλιστον ἐν τῷ συρτάρ' Τραπ. || Παροιμ. Σὶ πόρτα ἀσφάλιστ' οὐλα τὰ σκυλλὰ σιβαίνουν Μακεδ. Συνών. ἀνοικτός 1, ἀντίθ. ἀνάνοικτος 1, κλειστός.

ἀσφάλιστος ἐπίθ. (II) σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσφαιλιστός < ἀσφαλίζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος διὰ τῆς προπαροξυτονίας σημασίαν στερητικὴν.

Ὁ μὴ ἀσφαλισθεὶς: Ἐχει τὸ μαγαζί του-τὸ σπίτι του ἀσφάλιστο. Ἡ περιουσία του ἦταν ἀσφάλιστη καὶ καταστράφηκε.

ἀσφάλιστρα τά, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσφαλίζω.

1) Τὰ χρήματα τὰ καταβαλλόμενα εἰς ἀσφαλιστικὴν ἐταιρείαν ὑπὸ τοῦ ἀσφαλίζοντός τι: Πληρώνω τ' ἀσφάλιστρα. 2) Ἡ ἀποζημίωσις ἢ διδομένη ὑπὸ ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας διὰ γενομένην καταστροφὴν ἀσφαλισμένου κτήματος: Ἐβαλε φωτιά εἰς τὸ μαγαζί γιὰ νὰ πάρῃ τ' ἀσφάλιστρα.

ἀσφαλτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀσφαρτα Κρήτ. ἀσφελτα Κρήτ. ἀσφαλα ΒΡώτας ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 386 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσφαλτος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ.

1) Ἀνευ σφάλματος, ὀρθῶς, ἐπιτυχῶς σύνηθ.: Φτάνει ἀσφαλτα εἰς τὸ σκοπὸ του πολλαχ. || Ἄσμ.

Δεδροῦ νὰ βροῦμε κορυφὴ νὰ βάλῃ με σημάδι, νὰ δείξῃ με πῶς ἀσφαλτα ἢ δάλλα μες πηγαινέι

Κρήτ. — Ποίημ.

Ἐγὼ ναὸς κ' ἐὼν κολῶνα ποῦ με βαστᾷς καμαρωτό,

καράβι ἐγὼ κ' ἐὼν ἢ βελόνα ποῦ ἀσφαλα βγαίνεις σὲ καλὸ ΒΡώτας ἐνθ' ἀν. 2) Ἀσφαλῶς, βεβαίως, ἐξ ἅπαντος πολλαχ.: Ὅπως πάς ἀσφαλτα θὰ πέσης ἔξω. Ἀσφαλτα θὰ ῥτω αὔριο πολλαχ. Ἀπὸ τὸν καημό σου θὰ χτικιάσῃς ἀσφαλτα Κθεοτόκ. Καραβέλ. 147 Ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὲς ἀνήσυχες ἰδέες ποῦ ἀσφαλτα θὰ τὸν ἐζημίωσαν Κθεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 32 || Ποίημ.

Καὶ τὰ παιδιὰ ποῦ λείπουνε ὡς αὔριο θὰ φτάσουν, θὰ τὰ κλείσῃς ἀσφαλτα ἢ χιονιὰ μέσα εἰς τὸ μοναστήρι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,367.

ἀσφαλτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσφαρτος Κρήτ. (*Ἐμπαρ. κ.ά.) Σίφν. ἀσφαλος Θήρ. (Οἶα κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σφαλτός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ σφάλων, ἀλάθης σύνηθ.: Κάνενας δὲν εἶν' ἀσφαλτος σύνηθ. || Ἄσμ.

Ὡ ἀσφαλε, γιάδα σφαλες, ἄπιαστε, γιάδα πιάστης, ἀκαταδίκαστο κορμί, γιάδα καταδικάστης;

Θήρ. 2) Ὁ μετ' ἀσφαλείας δρῶν, δραστήριος, ἀποτελεσματικὸς Κρήτ. (*Ἐμπαρ. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. κ.ά.: Ἀσφαλτο γιαιτρικὸ Μάν. Σπαθὰ ποῦ δίνει θάνατ' ἀσφαρτο Κρήτ. Ἀμα σύρης τὴ γαιδάρα εἰς τὸ πρῶτο τῆς θύμισμα, εἶν' ἀσφαρτη (σύρης=ὁδηγήσης εἰς ἐπιβήτορα) Ἐμπαρ.

ἀσφαλτος ἢ, λόγ. σύνηθ. ἀσφαλτο σύνηθ. ἀσφαλτος ὁ, Ἀθῆν. κ.ά. ἀσφαλτο τό, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀσφαλτος.

1) Ὁρυκτὸς ὑδρογονάνθραξ χρησιμοποιοῦμενος πρὸς ἐπίστρωσιν ὁδῶν καὶ πλατειῶν ἐνθ' ἀν.: Στρώνουν τοὺς δρόμους με ἀσφαλτο. Τ' αὐτοκίνητα κυλοῦν εὐκολώτερα ἀπάνω εἰς τὴν ἀσφαλτο. Ἀπὸ τῆ ζέστη ἔλειωσε εἰς τοὺς δρόμους ἡ ἀσφαλτος σύνηθ. 2) Τὸ δι' ἀσφάλτου στρωμένον μέρος ἐνθ' ἀν.: Πάμε ἀπὸ τὴν ἀσφαλτο σύνηθ.

ἀσφαλτοστρώνω λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσφαλτος καὶ τοῦ ρ. στρώνω.

Ἐπιστρώνω τὸ ἔδαφος ὁδοῦ ἢ πλατείας δι' ἀσφάλτου σύνηθ.: Ἀσφαλτοστρώνουν τὸ δρόμο. Δρόμος ἀσφαλτοστρωμένος. Συνών. ἀσφαλτώνω.

ἀσφαλτώνω λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσφαλτος. Πβ. τὸ μεταγν. ἀσφαλτῶ.

Ἀσφαλτοστρώνω, ὁ ἰδ.: Ἀρχισε ὁ δῆμος κι ἀσφαλτώνει τοὺς δρόμους. Δρόμος ἀσφαλτωμένος. Πλατεῖα ἀσφαλτωμένη.

ἀσφαλῶς ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀσφαλῶς.

Βεβαίως, ἀναμφιβόλως: Ἀσφαλῶς δὲ θὰ ῥθῇ. Ἀσφαλῶς τὸ λησμόνησε. Ἀσφαλῶς καὶ θὰ τοῦ συνέβῃ.

ἀσφαχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσφαχτους βόρρ. ἰδιώμ. ἀσφαγος σύνηθ. ἀσφαγους Στερελλ. (*Ἀμφ.) κ.ά. ἀσφαους Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀσπαχτος Πόντ. (Τραπ.) Χαλδ. κ.ά. ἀσπαγος Πόντ. (*Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσπαος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀσφακτος.

Ὁ μὴ σφαγμένος ἐνθ' ἀν.: Ἀσφακτο ἀρνὶ-γουρούνη-πρόβατο κττ. σύνηθ. Ἀσπαχτα ἐφῆκαν τὰ πρόβατα καὶ τὸ χτήνον Τραπ.

ἀσφήνωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσφήνουτους Ἡπ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σφήνωτος < σφήνω.

Ὁ μὴ στερεωθεὶς με σφήνα.

ἀσφιχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσπιγος Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀσφιγκτος. Ὁ τύπ. ἀσπιγος κατὰ τὸ σπίγγω, δι' ὁ ἰδ. σφίγγω.

1) Ὁ μὴ σφιγμένος, ὁ μὴ στερεός, χαλαρὸς ἐνθ' ἀν.: Ἀσφιχτο δέμα. Ἀσφιχτα κορδώνια-λουριά. 2) Μεταφ. Ὁ μὴ πιεσθεὶς, ὁ μὴ ἐξαναγκασθεὶς σύνηθ.: Ὅσο τὸν ἀφίνεις ἀσφιχτο δὲ σὲ πληρώνει.

***ἀσφοδέλακας** ὁ, ἀσκορδούλακας Κρήτ. (Βιάν. κ.ά.) σφερδούλακας ΠΓεννάδ. 157.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσφόμελος καὶ τῆς καταλ. -ακας.

Ἀσφόμελος ὁ ἰδ.

ἀσφόμελας, ἰδ. ἀσφόμελος.

ἀσφοδελέα ἢ, ἀμάρτ. ἀσφοδιλέα Κρήτ. ἀσφεδιλέα Κρήτ. σφεδιλέα Κρήτ. ἀσφεδιλέ Δ.Κρήτ. Μῆλ. ἀσφεδίλα Κορ. Ἀτ. 4,37 ἀσφεδρουλέα Κρήτ. (Σητ.) ἀσποῖλέα Κῶς σποδριλέα Χίος σποδριλέα Χίος σπερδουκλέα Πελοπν. (Μάν.) ἀσκουρδαλέα Κύθν. Πάρ. ἀσκορδουλέα Κύθν. ἀσκουρδουλέα Κύθν. Πάρ. ἀσκληδέα Κέρκ.

